

Draai om je oren

Jazz en meer - Weblog

Concert

De toekomstmuziek van 1970

VanBinsbergen Playstation, zondag 9 september 2018, Brouwerij Martinus, Groningen

Ach, wat zag de toekomst van de popmuziek er rond 1970 zonnig uit! We lieten ons, al dan niet gesterkt door stimulerende middelen, meevoeren op een Electric Storm, worstelden ons door Blabber 'n Smoke en gingen met Joe Byrd kamperen in het open veld. Edoch

ziet: daar was Disco reeds, met zijn gruwelijke glitter en zijn alles doodstampende beat en toen we daar goed en wel van waren bekomen, spaarden de jongelingen alweer voor een gitaar en een versterker en een rot gebit en was Punk geboren.

Hoe popmuziek zich had kunnen ontwikkelen indien niet de TROS, Sony en BZN het klanklandschap hadden vormgegeven in plaats van meer creatieve, alternatieve geesten van de muziekgemeenschap, hoorden we zondagmiddag in Brouwerij Martinus. Want in de muziek van Corrie van Binsbergens Playstation klonk minstens zoveel affiniteit met de popcanon als met die der improvisatiemuziek. Ik maak me sterk dat er in de pap die kleuter Corrie zo smakelijk naar binnen lepelde zeker zoveel Roger Waters zat als Barney Kessel. En haar band Playstation neemt zijn petje net zo netjes af voor Zappa als voor Mingus.

Zeker zijn er 'zuivere' referenties aan 'echte' jazz, wanneer bijvoorbeeld Morris Kliphuis de cornet aan de lippen zet en een gedempte solo growlt in een onderdeel van de 'Westergasfabriek Suite'. De reeds genoemde Charles Mingus sprong met een lenig sprongetje dat je niet in zijn imposante tors had vermoed tevoorschijn in de collectieven van het compacte 'Mopje'. Soms bereikten de twee saxofoons, hoorn en trombone een sonoriteit die aan Stan Kenton anno 1953 refereerde. Maar de blazers zorgden eerder voor specifieke kleuren dan dat ze echt melodietjes speelden. Dat geluid kon tot kamerbreedte zwellen en leek dan te psalmodiëren gelijk wij verwijlden in de Overdwarsgestreepte Gereformeerde Kerk Buiten Verbond Des Vlezes te Yrseke, luttele uren eerder.

Hoewel Van Binsbergen zich als gitaarsoliste bepaald niet op de voorgrond drong, waren haar bijdragen essentieel voor het eindresultaat. Soms klonken de subtiele accenten waarmee ze het ensemblegeluid perforeerde als een complete kopersectie. Diezelfde Suite bevatte een onderkoeld duet van haar murmelende gitaar met de geprepareerde piano van Albert van Veenendaal, maar ze kan ook roekeloos uit de bocht vliegen zoals een laatste eenzame tram op weg naar de remise. Een heel tiepelzinnig tiepje, zoals ze dat bij ons op het kamp zouden zeggen.

En dan hebben we het, zie ik, niet eens over die Afrikaanse invloeden gehad en de vlokken volksmuziek die vlot voor het venster voorbij vlogen.

[Klik hier](#) voor foto's van dit concert door Willem Schwertmann.

Menupagina's:

- [Archief](#)
- [Artikelen](#)
- [Cd-recensies](#)
- [Concertrecensies](#)
- [Colofon](#)
- [Festivalverslagen](#)
- [Interviews](#)
- [Jazz in memoriams](#)

Blijf in de picture met een [gratis jazzbanner!](#)

